

Sygn. akt V CSK 300/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "P." Sp. z o.o. w Z.

przeciwko P. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt V ACa 517/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżacej na rzecz pozwanej spółki 5400 (pięć
tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki "P." sp. z o.o. z siedzibą w Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 stycznia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne dotyczące: możliwości odstąpienia przez sąd rozpoznający apelację od badania części zarzutów podniesionych w apelacji (art. 378 k.p.c.), zasad wykładni oświadczeń woli o zrzeczeniu się roszczenia z uwzględnieniem okoliczności związanych z tym, która ze stron umowy ugody przygotowywała jej tekst (art. 65 k.c.) oraz relacji przepisów o odpowiedzialności umownej i odpowiedzialności z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c.). Skarżąca przedstawiła uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak brak jest w nim pogłębionego wyводу prawnego, który wskazywałby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen tych zagadnień prawnych. Wywód skarżącej jest jednostronny, a ponadto problemy te były przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako niebudzące wątpliwości interpretacyjnych nie wymagają dalszych rozważań (por. m. in.: uchwałę 7 sędziów SN zasadę prawną z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55, wydany w niniejszej sprawie wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt V CSK 169/11, ponadto szereg orzeczeń dostępnych w oficjalnych publikatorach Sądu Najwyższego, na stronie internetowej SN, także omawiane w komentarzach i monografiach prawniczych).

Pozostałe przesłanki nie zostały w jakikolwiek sposób uzasadnione, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.